

6. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget sikrer, at der alle under normale omstændigheder vil være økonomiske midler for alle deponeringsanlæg til dækning af de forventede forudsigelige omkostninger, der følger af driften af et deponeringsanlæg.

Lovforslaget har mindre økonomiske-administrative konsekvenser for godkendelses- og tilsynsmyndighederne (amtsrådene). Vurderingen af, om bestående deponeringsanlæg fortsat kan godkendes, kan på kort sigt betyde en mindre stigning i godkendelsesmyndighedens omkostninger. Dette skal dog sammenholdes med, dels at opgaven uden dette krav i visse tilfælde ville skulle udføres på et senere tidspunkt som et led i den normale revurdering af gældende godkendelser, og dels at antallet af deponeringsanlæg - og dermed de løbende godkendelses- og tilsynsopgaver - forventes at blive reduceret.

En eventuel økonomisk kompensation til de kommunale parter vil blive forhandlet i forbindelse med udmøntningen af lovforslaget efter de sædvanlige procedurer.

7. Lovforslagets økonomiske konsekvenser for erhvervslivet

Direktivets krav om bl.a. sikkerhedsstillelse, om teknisk kompetent ledelse af deponeringsanlæg og om uddannelse af anlæggenes personale forventes at indebære en minimal forøgelse af den betaling, private og offentlige affaldsproducenter allerede betaler for deponering af affald.

Anlæg, der får forbud mod fortsat drift, vil normalt blive berørt økonomisk svarende til et evt. tabt overskud ved en lukning af anlægget tidligere, end dette er dimensioneret til. I forbindelse med fastsættelse af krav til efterbehandlingen af et anlæg, kan godkendelsesmyndigheden i visse tilfælde stille krav om, at der skal etableres boringer til monitorering af grundvandet, og dette vil i givet fald indebære begrænsede meromkostninger for de pågældende anlæg.

Med hensyn til de anlæg, der kan fortsætte driften, hvis der foretages udbedrende foranstaltninger på anlægget, kan det ikke på nuværende grundlag oplyses, hvor store meromkostningerne vil være hertil. Specielt hvad angår ældre anlæg, der ikke er blevet godkendt efter principperne i Affaldsdeponeringsvejledningen fra 1997, vil der kunne være tale om ikke uvæsentlige meromkostninger til udbedrende foranstaltninger.

De indholdsmæssige krav til nyere anlæg forventes ikke ændret væsentligt ved direktivets implementering sammenholdt med de vejledende retningslinier

for godkendelse af deponeringsanlæg i henhold til Affaldsdeponeringsvejledningen fra 1997, og som følge heraf vil meromkostninger for erhvervslivet være beskedne. Hertil kommer dog omkostninger til sikkerhedsstillelse, se pkt. 7.1.

Alle deponeringsanlæg vil have omkostninger i forbindelse med udarbejdelse af oplysninger (i form af en overgangsplan) til godkendelsesmyndighederne. Gennemsnitligt forventes det, at relevante oplysninger vil kunne udarbejdes på 2 uger pr. anlæg.

Når de fremtidige krav til affalds karakterisering er vedtaget (tidligst i 2002, jf. afsnit 3), vil dette i større eller mindre grad indebære økonomiske konsekvenser for erhvervslivet. Det er imidlertid ikke muligt på nuværende tidspunkt at vurdere hvor store meromkostninger, der bliver tale om.

7.1. Udgifter til sikkerhedsstillelse

I de efterfølgende beregninger af udgifter til sikkerhedsstillelse er der taget udgangspunkt i, at en standard deponeringsenhed, som udgør et areal på ca. 2 ha. og et volumen på ca. 200.000 m³, fyldes op i løbet af en periode på 10 år. De totale forudsigelige omkostninger (dvs. omkostninger til nedlukning og efterbehandling) er afhængige af affaldstypen. Færrest omkostninger er knyttet til enheder for inert affald, nemlig maksimalt 6 mill. kr. pr. deponeringsenhed, og farligt affald ligger i den øvre ende med maksimalt 16 mill. kr. pr. deponeringsenhed. Et deponeringsanlæg består normalt af flere deponeringsenheder.

Det er forudsat, at sikkerhedsstillelsen opbygges trinvis, og i beregningerne tages der udgangspunkt i en lineær opbygning over 10 år, således at det først er i år 10 efter godkendelsen, at der vil være fuld sikkerhedsstillelse. Efter endt deponering og nedlukning af en deponeringsenhed er operatøren fortsat ansvarlig for monitorering, perkolatbortskaffelse mv. i efterbehandlingsperioden, som varer, indtil enheden ikke længere udgør en miljømæssig risiko. Efterbehandlingsperiodens længde kan være vanskelig at fastsætte. I de følgende beregninger er der taget udgangspunkt i en efterbehandlingsperiode på 30 år.

Der stilles ikke krav om en bestemt type sikkerhedsstillelse. I det følgende belyses udgifterne til bankgaranti og beskyttet konto. For de offentligt ejede deponeringsanlæg henvises også til de almindelige bemærkninger under pkt. 5.1.

Bankgaranti

Som nævnt antages garantisummen at stige lineært over den 10-årige driftsperiode for en deponeringsenhed. Efter 10 år nedlukkes enheden, og der forudsæt-